

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.064/2025/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Ügyvédi Iroda1 (cím6., ügyintéző: dr. Tamás Gabriella ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1, tartózkodási helye: cím7) felperesnek – a Alperesi Képviselő osztályvezető ügyész által képviselt **Alperes1** (cím2.) alperes ellen elmaradt illetmény megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 11.M.70.635/2023/65. számú ítélete ellen az alperes által 66. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az alperes az elsőfokú perköltséget áfa nélkül köteles megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, a le nem rótt 514.592 (ötszáztizennégyezer-ötszázkilencvenkettő) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 26-án meghozott 11.M.70.635/2023/65. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a 2022. július 22-től 2023. január 24-ig terjedő időszakra nézve 6.305.911 forint elmaradt illetményt, 2022. július 22-től december 31-ig cafetéria juttatás címén 126.488 forintot és

ezen összegek után 2023. január 24-től járó késedelmi kamatot, valamint 321.620 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 385.944 forint eljárási illeték az állam terhén marad és az alperest kötelezte 180.543 forint állam által előlegezett szakértői díj megfizetésére.

[2] A megállapított tényállás szerint a Egyéb Személy 2021. szeptember 29-én kelt Szem.21.036/535/O/2021. számú határozatával a felperest hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta. Ezen intézkedést a Fővárosi Törvényszék a 11.M.71.131/2021/47. számú ítéletével jogellenesnek találta és mellőzte a felperes eredeti munkakörében történő foglalkoztatását, megállapítva, hogy a felperes ügyészségi szolgálati jogviszonya a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Ezzel egyidejűleg az alperest végkielégítés, átalánykártérítés és a 2021. december 24-től 2022. július 21-ig terjedő időszakra elmaradt illetmény, cafetéria és ruhapénz megfizetésére kötelezte. Az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a felperes fellebbezési ellenkérelmében a keresetét felemelte a 2022. július 22-től október 11-ig terjedő időre számított elmaradt juttatásai iránt. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2.Mf.31.213/2022/13. számú, 2023. január 24-én kelt és jogerőre emelkedett ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a keresetfelemelés kapcsán rögzítve, hogy annak jogszerű előterjesztésére nem volt lehetőség, így azt nem vette figyelembe. A másodfokú döntést a Kúria az Mfv.VIII.10.040/2023/8. számú ítéletével hatályában fenntartotta.

[3] A felperes 2021. július 19-től keresőképtelen állományba került. A 2021. december 23-án kiállított háziorvosi igazolás szerint a felperes panaszai, általános egészségi állapota miatt továbbra is keresőképtelen volt. A háziorvosi betegkartonon 2021. december 22-én kelt bejegyzés értelmében a felperes állapota nem javult, majd a 2022. január 4-i feljegyzés szerint a további keresőképtelenségről január 7-ig az igazolás kiadásra került. Ezt követően dátumbélyegző nélküli az a bejegyzés, amely szerint „december 23-tól már nincs keresőképtelenségi igazolás, mert ügyészi munkáját el tudná látni, de az illetékesek által felajánlott munkát gerincváltozása miatt nem tudja elvégezni (foglalkozás-egészségügyi orvos neurológiai szakorvos, idegsebész, MR véleményt a munkahely figyelmen kívül hagyja!). Keresőképes 2021. december 24. az előzőleg tervezett 2022. január 7-ig terjedő időre igazolásra már nem volt szükség, mert 2021. december 24-én keresőképesé vált”. Erről a háziorvos nem tett jelentést a NEAK irányába és igazolást sem állított ki. Mindezt csak utóbb, az előzményi per másodfokú eljárásában tette meg 2022. december 12-i keltezéssel, amely háziorvosi igazolás szerint a felperes 2021. december 24-én keresőképesé vált.

[4] 2022. július 21. és 2023. január 24. között a felperes nem vett igénybe szakorvosi ellátást, szakorvosi vizsgálaton sem jelent meg, az ebben az időszakban szedett gyógyszerei és a 2022. június 17-én rögzített pszichés státusza nem alapozott meg keresőképtelenséget.

[5] A felperes a jogorvoslati eljárás jogerős befejezéséig a törvény kötelező rendelkezése alapján állásából fel volt függesztve. Ügyészi szolgálati jogviszonya a 2023. január 24-én jogerőssé vált másodfokú döntéssel szűnt meg. A 2022. július 22. és 2023.

január 24. közötti időszakra az alperes illetményt és cafetéria juttatást nem fizetett részére, és más jogviszonyból sem tett szert jövedelemre ebben az időszakban.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes 2023. szeptember 13-án előterjesztett, majd utóbb módosított keresetét megalapozottnak találta, melyben a 2022. július 22. és 2023. január 24. közötti időszakra elmaradt illetmény címén – helyesen – 6.305.911 forint, a 2022. július 22. és december 31. közötti időszakra cafetéria juttatás címén 126.488 forint és ezen összegek után, 2023. január 24-től járó késedelmi kamata megfizetésére tartott igényt.

[7] Elsődlegesen az alperesnek az eljárás megszüntetése iránti alaki kifogása elutasításáról meghozott, 8-I. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzését indokolta. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 360. § (1) bekezdése és a követelésrész érvényesítése esetén az anyagi jogerőhatás érvényesüléséről szóló 6/2022. jogegységi határozat 1. és 2. pontja alapján rögzítette, az alperes érvelésével szemben a kereset nem ítélt dolog érvényesítésére irányult. Hangsúlyozta, a Fővárosi Ítéltábla az előzményi eljárásban meghozott másodfokú döntése során nem tekintette a keresetfelelemelést jogszerűen előterjesztettnak, ezért arról érdemben nem is döntött. A Kúria ezzel egyetértve ítélete indokolásának [80] bekezdésében ki is emelte, hogy a másodfokú bíróság helyesen a keresetfelelemelés elutasításáról – melynek álláspontja szerint is hiányoztak a jogszabályi feltételei – nem a rendelkező részben, vagyis nem érdemben döntött. A jelen perben ezen döntések szabályszerűségének felülvizsgálatára nem volt jogszerű lehetőség, kizárólag annak vizsgálatára, hogy az eljárásban érvényesített igény vonatkozásában született-e érdemi döntés. Mivel ez nem történt meg, annak következménye, hogy az ítélt dolog egyik jogszabályi előfeltételének számító tényazonosság nem állt fenn, az előzményi perben eltérő időszak vonatkozásában történt igényérvényesítés és döntéshozatal (Kúria Pfv.20.378/2022/6.).

[8] A kereseti kérelem jogalapjának vizsgálata kapcsán rögzítette, elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy volt-e relevanciája a felperes esetleges keresőképtelenségének és ha igen, megállapítható-e a peresített időszak vonatkozásában az, hogy a felperes keresőképtelen volt. Tekintettel arra, hogy az érvényesíteni kívánt elmaradt illetmény iránti igény a jogellenes hivatalvesztés jogkövetkezménye, a Egyéb Személy, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Üjt.) 87. § (3) és (4) bekezdésében, 93. § (3) bekezdésében, 95. § (1) bekezdésében, 43. § (4) bekezdésében és 71. § (2) bekezdésében foglaltakra volt figyelemmel.

[9] Megállapította, a perbeli tényállás eltért a BH2024. 17. számú döntés alapjául szolgáló tényállástól, amelyben a bíróságok a jogkövetkezmény elbírálása során a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 83. §-át alkalmazták, jelentőséget tulajdonítva annak, hogy a helyreállítás esetén a jogviszony fennállása egy fikción alapul. Ezzel szemben jelen esetben az ügyészi szolgálati jogviszony a hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel nem szűnt meg, a felperes jogviszonya a jogorvoslat jogerős elbírálásáig folyamatosan fennállt. A két szabályozási koncepció alapjaiban eltérő, ezért a kieső időtartamra járó illetmény is másként számítódik.

[10] Az Üjt. 93. § (3) bekezdésének kötelező előírása alapján a hivatalvesztés fegyelmi büntetés esetén az ügyészt fel kell függeszteni az állásából, ugyanakkor a jogszabály külön rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy az ügyész ezen időtartam alatt alapilletményre és rendszeres bérpótlékainak megfelelő összegű munkabérre jogosult. Az Üjt. 87. § (4) bekezdéséből és a 155/B. § (1) bekezdés b) pontjából következően megállapította, a felperest a felfüggesztés miatt nem terhelte rendelkezésre állási kötelezettség, a speciális jogszabályi rendelkezés folytán ez mégsem jogosította fel arra, hogy akkor is részesüljön illetményben, amikor keresőképtelen. Ezért a jogvita érdemi elbírálására kiható és releváns kérdésének tekintette a felperes keresőképtelenségét.

[11] Nem fogadta el a felperes azon érvelését, mely szerint keresőképesége már ítélt dolognak minősült a perben. A peresített időszakok eltéréséből fakadóan az előzményi eljárásban a bíróságok nem vizsgálták és nem is döntöttek arról, hogy a jelen perrel érintett időszakban a felperes keresőképtelen volt-e vagy sem.

[12] Rámutatott, hogy a kötelező egészségbiztosításról szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 44. § a) pontja adja meg a keresőképtelenség fogalmát. Ilyennek minősül az, aki betegsége miatt a munkáját nem tudja ellátni és e körben az a munkakör irányadó az Ebtv. 45. § (1) bekezdése értelmében, amelyben a biztosított a keresőképtelenségét közvetlenül megelőzően dolgozott. A keresőképtelenséget megalapozó egyik ok a munkavállaló betegsége, ami egy meghatározott egészségi állapotot takar és vita esetén bizonyítandó ténynek minősül, ahogy a perbeli esetben is. Mivel az alperes állította azt, hogy a felperes keresőképtelensége miatt nem volt köteles részére illetményt fizetni, a keresőképtelenség tényének bizonyítása kapcsán a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján úgy foglalt állást, a bizonyítási érdek az alperesé. Nem fogadta el az alperes azon érvelését, hogy a keresőképtelenség kérdése önmagában a 2021. december 23-án kiállított háziorvosi igazolás alapján eldönthető.

[13] Rámutatott, hogy a keresőképtelenség és a keresőképeség orvosi elbírálásáról és annak ellenőrzéséről szóló 102/1995. (VIII. 25.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) tartalmazza a keresőképtelenség és a keresőképesé válás megállapítására vonatkozó eljárásrendet. A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, 10. § (1) bekezdése, (3)-(4) bekezdése, 14. § (1) bekezdése alapján a háziorvos által kiállított okirat közokiratnak minősül. A 2021. december 23-án kelt igazolást a felperes háziorvosa állította ki és nem volt vitatott, hogy a keresőképesé válásról ilyen igazolás nem készült, illetve a háziorvos a NEAK irányába a Korm. rendeletben előírt jelentéstételi kötelezettségének sem tett eleget, amit a háziorvos tanúvallomásaiban megerősített. E tényből azonban nem vezethető le az, hogy a felperest keresőképesé nyilvánítás hiányában de iure keresőképtelennek kell tekinteni. A Korm. rendelet alapján ugyanis az orvosi igazolást kéthetente kell kiállítani, és a 2021. december 23-i keltű orvosi igazolás nem alkalmas a felperes félévvel későbbi keresőképtelenségének igazolására. Továbbá az előzményi perből rendelkezésre állt a 2022. december 12-én kiállított közokiratnak minősülő háziorvosi igazolás, amely szerint a felperes 2021. december 24-én keresőképesé vált. A perbeli közokiratok egymással ellentmondásnak

álltak, és egyik sem a peresített időszakra vonatkozott. Ezért tanúként hallgatta meg a felperes édesanyját, aki háziorvosa is volt a perbeli időszakban, de nem tudott elfogadható magyarázatot adni arra, hogy a keresőképesse válás tényét miért nem dokumentálta az előírásoknak megfelelően. A felperes betegkártyáját ellentmondásos bejegyzések szerepeltek, ezért az ítéleti tényállást pusztán e tanúvallomásra alapozva nem tudta megállapítani. A háziorvos szabálytalan eljárása azt eredményezte, hogy perben releváns időtartamra nem állt rendelkezésre olyan hitelt érdemlő közokirat, amely az alperes keresőképtelenségre való hivatkozását alátámasztotta volna.

[14] Nem találta alkalmasnak a keresőképtelenség bizonyítására a felperes egészségét érintően a megelőző eljárásban meghozott ítéletek indokolásában rögzítetteket sem. Mindezek ugyanis nem a keresőképtelenségre, hanem általában a felperes életminőség romlására tartalmaztak megállapításokat azzal együtt, hogy nem is a peresített időszakot érintették.

[15] Mindezek alapján úgy foglalt állást, a keresőképtelenség bizonyítása orvosi szakkérdésnek minősült és orvosszakértőt rendelt ki annak megállapítására, hogy a rendelkezésre álló egészségügyi adatok alapján igazolható-e a peresített időszakban (2022. július 22. és 2023. január 24. napja között) olyan betegség fennállása, amely a keresőképtelenség indokát képezhette.

[16] Hangsúlyozta, a szakértőnek a peresített időszakot érintően a felperes vonatkozásában a NEAK és az EESZT rendszerében fellelhető valamennyi egészségügyi adat a rendelkezésre állt. Ezek ismeretében általános érvénnyel állapította meg a szakértő, hogy a felperes nem kapott olyan szakorvosi ellátást, nem vett részt olyan szakorvosi vizsgálaton és nem szedett olyan gyógyszert, ami a keresőképtelenség megállapításához szükséges tartós betegség fennállását igazolta volna. Külön kitért a szakértő a felperes pszichés állapotára és a háziorvosi dokumentációban szereplő, a munkavégzés akadályát képező gerincbántalmakra is, és megerősítette, hogy azt igazoló szakorvosi vizsgálat és ellátás nem történt. Úgy érvelt az alperes álláspontjával szemben, hogy a szakértő nem került ellentmondásba önmagával, helyesen járt el, amikor nem a más időszakokra vonatkozó ellentmondásos háziorvosi okiratokra alapozta megállapításait, hanem a perbeli időszak vonatkozásában bekért egészségügyi adatokra és foglalt állást a releváns orvosi szakkérdésben.

[17] Nem találta ellentmondásban állónak a szakértői véleményt az előzményi perben rendelkezésre álló szakértői véleményben foglaltakkal sem. A korábban eljáró szakértő kizárólag a felperes pszichés állapotát vizsgálta a szakvélemény elkészítésének időpontjára nézve a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben, és nem vizsgálta a munkavégzési képességet, keresőképesseget kizáró megállapításokat egyáltalán nem tett. Hangsúlyozta, az életminőség csökkenése és a keresőképtelen állapot nem egymásnak megfelelő tethető fogalmak, és a pszichés károsodás önmagában nem alapoz meg keresőképtelenséget. A szakértő a korábban rögzített pszichés státusz, a szedett gyógyszerek típusa és mennyisége, a szakorvosi ellátás hiánya alapján jutott arra a következtetésre, hogy a pszichés állapot nem hatott ki a keresőképessegre. A szakértői vélemény külön kitért a

házi orvosi dokumentációban rögzített gerincpanaszokra is, mely kapcsán szakorvosi vizsgálat nem történt és az egy alkalommal kiváltott fájdalomcsillapító nem elég a keresőképtelenséget megalapozó tartós betegség megállapításához, illetve az ízületi problémákkal kapcsolatos alperesi felvetésekre is választ adott a szakértő.

[18] Mindezek alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a szakértői vélemény nem volt sem ellentmondásos, sem hiányos, ezért azt az alperesi indítvány ellenére nem tartotta szükségesnek kiegészíttetni. A szakértői bizonyítás pedig nem támasztotta alá az alperes keresőképtelenségre vonatkozó tényállítását.

[19] Nem adott helyt az alperes azon indítványának sem, hogy az egészségügyi alkalmatlanság alapulvételével is vizsgálendő a felperes keresőképtelensége, figyelemmel a BH2020. 82. és a BH2024. 16. számú döntésekben foglaltakra. E körben hangsúlyozta, a keresőképtelenséggel kapcsolatos orvosi vizsgálat és az egészségügyi alkalmatlanság vizsgálata nem azonos követelmények mentén történik, és eltérő a jogi relevanciájuk. A munkaköri alkalmasság tágabb kört fed le, mint az Ebtv. 45. § (1) bekezdése szerinti keresőképtelenség, és a jogvita elbírálása szempontjából csak a keresőképtelenségnek volt jelentősége. Nem találta megalapozottnak az alperes bizonyítási szükséghelyzetre történt hivatkozását sem. A keresőképtelenség bizonyításának egyik módja az arról kiállított közokirat, azonban az egészségügyi adatok alapján is megállapítható. A hiteles hatósági nyilvántartásokból (NEAK és EESZT) a szükséges egészségügyi adatok beszerezhetőek, ez alapján a szakértői vizsgálat elvégezhető volt a felperes egészségi állapotát illetően. Az alperesnek így lehetősége volt tényállításai bizonyítására, ami nem járt sikerrel.

[20] E körben arra is kitért, hogy az egészségügyi alkalmatlansággal kiegészült 2023. január 1-jétől hatályos szabályozás a perbeli igényt nem érintette, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A felfüggesztés tényéből fakadóan annak időtartama alatt a felperes esetleges egészségügyi alkalmatlansága egyébként sem volt vizsgálható. Továbbá utalva az 1/2025. (II. 27.) AB határozatra, az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontjára, az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésére, rámutatott, az alperest még az esetleges egészségügyi alkalmatlanság esetén is terhelte foglalkoztatási, ezáltal illetményfizetési kötelezettség, így az egészségügyi alkalmatlanságnak a jogvita eldöntése szempontjából nem volt jelentősége.

[21] Azösszecszerűség körében kiemelte, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal igazolása szerint a peresített időszakban a felperesnek nem származott máshonnan jövedelme. A felperest terhelő kárenyhítési kötelezettség elmulasztását illetően hangsúlyozta, a jogvita alapját nem kárigény képezte, hanem a jogerős ítélettel megállapított jogellenes hivatalvesztés jogkövetkezményeiről kellett döntenie, a kárenyhítési kötelezettség kérdésköre így fel sem merülhetett. Az Üjt. 43. § (3) bekezdése alapján kizárólag a ténylegesen megtérült jövedelmeket kellett és lehetett elszámolni azösszecszerűségnél. Tekintettel arra, hogy a felperesnek nem volt megtérült jövedelme, a felperes elmarad illetmény és cafetéria iránti igényét megalapozottnak találta és arra figyelemmel, hogy a felperes által kimunkált

összezszerűséget az alperes számszakilag nem vitatta, így a keresetben megjelöltek szerint marasztalta az alperest.

[22] A késedelmi kamat kapcsán az Üjt. 153. § (1) bekezdése és az Mt. 31. §-a alapján a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-át alkalmazhatónak találta. Hangsúlyozta, a késedelmi kamat felróhatóságtól független szankció, a fizetési kötelezettség a késedelembe esés tényétől beáll. A rendkívüli jogorvoslatnak a késedelembeesés megítélése szempontjából nem volt jelentősége, a megelőző eljárásban esetlegesen megvalósult bírósági és felperesi tévedésekre alapított alperesi hivatkozást sem tudta figyelembe venni, így a felperes által megjelölt kezdő időponttól ítélte meg a késedelmi kamatot.

[23] A 6.432.399 forint pertárgyérték alapulvételével a Pp. 81. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján határozott a felperes által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint felszámított elsőfokú perköltség viseléséről.

Az alperes fellebbezése

[24] Az alperes elsődlegesen a Pp. 379. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, harmadlagosan a megítélt tőkeösszeg után a késedelmi kamat fizetésére kötelezés mellőzését, ennek hiányában az általa 2021. december 24-től már megfizetett 393.197 forint késedelmi kamat beszámítását, valamint a felperes javára megítélt elsőfokú ügyvédi munkadíj mérséklését kérte, mivel az elsőfokú ítélet anyagi és eljárási jogszabálysértések miatt törvénysértő és megalapozatlan.

[25] Az elsőfokú eljárásban az alaki kifogás körében előadottakat változatlanul fenntartva hangsúlyozta, a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján, visszautalva a 176. § (1) bekezdés d) pontjára, az eljárás hivatalbóli megszüntetését megalapozatlanul mellőzte az elsőfokú bíróság. A peres felek között ugyanazon ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt indított perben már jogerős ítélet született. A felperes az előzményi perben a teljes peresített időszakra kérte elmaradt illetményét a jogellenes hivatalvesztés okán, így az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel szemben a tényazonosság fennáll és a döntéshozatal is megtörtént. A felperes az Üjt. 43. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó 43. § (3) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését a 2021. október 1. napjától elmaradt illetményének és egyéb járandóságának a megtérítésére, figyelemmel a Pp. 521. § (1) bekezdésére is. A kezdő időpontot az elsőfokú érdemi tárgyalás berekesztését megelőzően, 2021. december 24-ére módosította. A végső kereset tartalmazta az érvényesített alanyi jogot, az azt létrehozó jogi norma megjelölésével, az ebből eredő követelésre vonatkozó kereseti kérelmet és azokat megalapozó konkrét tényeket.

[26] Rámutatott, sem a megelőző eljárásban, sem jelen perben nem vitatta, az Üjt. 43.§ (4) bekezdése azt jelenti, hogy az ott írtak megvalósulása esetén az elmaradt illetmény a jogerőre emelkedés időpontjáig jár. Az elsőfokú bíróság a jogellenesség jogkövetkezményeként a visszahelyezés mellőzésével megállapította, hogy az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg a felperes jogviszonya, és ezen időpontig jogosult az elmaradt illetményére és egyéb járandóságaira. Az előzményi perben fellebbezés és felülvizsgálati kérelem okán másodfokú és kúriai ítélet is született, utóbbiban rögzítésre került, hogy az ítéltábla indokolása nem rendelkezett elutasításról a keresetfelemlés kapcsán. Az ítéltáblának a megelőző eljárásban az elsőfokú ítélet helybenhagyásáról rendelkező döntése érdemi döntés, ez azt jelenti, hogy a felperesnek a jogerő napjáig – kérelme ellenére – az igényérvényesítés eljárási akadályá okán nem jár a jelen perben érvényesített elmaradt illetmény. Ellenkező értelmezés a rendelkezési elv és a kérelemhez kötöttség elve, mint a perjog legfőbb alapelveinek sérelmét vetné fel. Továbbá a Pp. 2. §-ának és 342. §-ának sérelmét jelentené, amennyiben a fél kérelméről, így a fellebbezési ellenkérelemtől nem dönt a bíróság (Pfv.20.821/2022/7., Pfv.20.653/2022/7.).

[27] Hangsúlyozta, a felperes a jogerősen befejezett perben teljes egészében előterjesztette az igényét, az határozott kérelem volt, így a PJE 1. pontja nem alkalmazható. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében is az ítélet jogerőre emelkedéséig kérte megállapítani a teljes összegű elmaradt illetményét, azonban tévedett abban, hogy a Pp. 521. §-ára hivatkozott és hogy mindezt fellebbezési ellenkérelem formájában terjesztette elő. Ezek az eljárási hibák az igényérvényesítés akadályát képezték az ítéltábla szerint, ezért az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a saját döntéshozatala időpontjáig terjedő időre az elmaradt illetmény megfizetésére nem kötelezte az alperest.

[28] Az ítéltábla döntése abból a szempontból is érdemi döntés, hogy a másodfokú döntésnek tényleges eljárási akadályá nem volt, csupán az ítéltábla értelmezésében a felperesi jogi képviselő szakmai tévedése állt fenn. Utalt a Kúria Mfv.VIII.10.028/2023/6. számú ítéletével hatályában fenntartott, a Szegedi Ítéltábla által Mf.I.40.032/2022/10. számon meghozott ítéletére, amelyben a másodfokú eljárásban előterjesztett, utóbb esedékessé vált elmaradt illetmény megfizetésére irányuló, szintén ügyészségi szolgálati viszony jogellenes megszüntetésével összefüggő felperesi követelést a bíróság keresetváltoztatást tartalmazó csatlakozó fellebbezésnek tekintette a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján. Ebből következően a felperes jogi képviselője akkor járt volna el helyesen, korrigálva az elsőfokú eljárási tévedéseit is, ha a fellebbezési ellenkérelem helyett csatlakozó fellebbezést nyújt be. Méltánytalan és alapjogi aggályokat vet fel a felperes jogi hibáit az alperes terhére értékelni.

[29] A jogalapot érintő elsőfokú döntés körében azt hangsúlyozta, a bizonyítási eljárásban sikeresen levezette és igazolta a felperes keresőképtelenségét. Az nem volt vitatott, miszerint a felperes keresőképesse válásáról a háziorvos nem állított ki orvosi igazolást és a Korm. rendelet 14. § (1) bekezdése szerinti jelentéstételi kötelezettségének sem tett eleget a NEAK irányába. Emiatt állította azt, hogy orvosi igazolás hiányában a felperest de iure

keresőképtelennek kell tekinteni, amit a fellebbezésében is változatlanul fenntartott azzal a kiegészítéssel, hogy a munkáltatónak nincsen törvényes eszköze arra, hogy a keresőképtelenségből visszatérő munkavállalóit szakértői ellenőrzésnek vesse alá. A munkavállalók orvosi igazolással tanúsítják a keresőképesé válásukat.

[30] Kiemelten hangsúlyozta, hogy nem állt és áll rendelkezésre a jogszabályi előírásoknak megfelelő hiteles orvosi igazolás a felperes keresőképesé válásáról, ilyet a felperes nem mutatott be a munkáltatójának, ezért nem is következtethetett arra, hogy a felperes keresőképes. Ennek hiányában a felperes foglalkoztatására lehetősége nem volt. Mindezek okán az elsőfokú bíróság által is megállapított hiányos és ezáltal jogszabálysértő dokumentálása a keresőképeségnek, nem eredményezheti az alperesi marasztalást.

[31] Álláspontja szerint a keresőképeség megítélése a megfelelő orvosi igazolás, a NEAK jelentés, stb. leadásának hiányai miatt jogkérdésnek minősül. Amennyiben mégis vizsgálendő a felperes keresőképesége, azt 2021. december 24-től kell megtennie a bíróságnak. Ennek oka, hogy az elsőfokú ítéletben megállapítást nyert, az előzményi perben benyújtott orvosi igazolással szemben a Pp. 323. § (6) bekezdése alapján sikeresen ellenbizonyított, a Pp. 323. §-ának (2) bekezdése szerinti valódiság vélelmét megdöntötte. Így továbbra is kérte fellebbezésében a Pp. 313. § (2) bekezdése alapján a szakértői vélemény kiegészítését és az aggályosság kiküszöböléséhez szükséges felvilágosítást azzal együtt, hogy a keresőképesé nyilvánításról rendelkező orvosi igazolás hiánya okán a szakértőnek 2021. december 24-től kell vizsgálnia a felperesre vonatkozó egészségügyi adatokat.

[32] Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a szakértői vélemény önmagával, illetve a perbeli adatokkal ellentétes, hiszen fel is sorolja azokat a dokumentumokat, amelyek a felperes keresőképtelenségét rögzítik. Az ügy érdemi eldöntésére lényegesen kiható eljárási szabálysértés az, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 308. §-ának (2) bekezdése sérelmével mellőzte az alperesi kérdéseket a szakértő kirendelésének indítványozásakor, és a szakvélemény kiegészítésének indítványozásakor, az aggályos szakértői vélemény pedig bizonyítékként nem vehető figyelembe.

[33] Az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben a Pp. 265. § (1) bekezdésének eleget téve igazolta a jelen és az előzményi perben is, hogy a felperes keresőképtelen. A felperes állította azt magáról, hogy keresőképesé vált, így az ő terhe lett volna igazolni mindezt, mivel a munkáltatónak nem állt rendelkezésre ezt tanúsító igazolás. Továbbra is hivatkozott a Pp. 265. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási szükséghelyzetre, amelynek törvényi feltételei fennállnak. Valószínűsítette, hogy a bizonyítási indítványához nélkülözhetetlen adatokkal kizárólag a felperes és háziorvos édesanyja rendelkezik, az ezek megszerzéséhez szükséges intézkedéseket pedig megtette. A keresőképeségre vonatkozó tényállítás bizonyítása számára nem lehetséges, de a felperestől elvárható a keresőképtelenség fenn nem állásának bizonyítása. A bizonyítás sikerességét kezdetektől a felperes neki felróhatóan megghiúsította, egyebekben nem cáfolta és nem valószínűsította ezek ellenkezőjét. Ezért azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a felperesi keresőképtelenséget a szakértői véleményben írt háziorvosi

bejegyzésekre is figyelemmel fogadja el valósnak, mert annak tekintetében észszerű kétely nem merült fel a peradatok alapján. Emiatt a kereseti kérelem elutasítása indokolt.

[34] Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközően elmulasztotta a késedelmi kamatot érintő anyagi kifogásának elbírálását. Az elmaradt illetmény tekintetében fogalmilag kizárt a késedelmi kamat követelés, mivel késedelembe esés nem következett be. A perbeli követelés a bíróság jogerős döntésével válik esedékessé. Az Üjt. 43. § (4) bekezdése és a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) szabályozásának összevetésével megállapítható, hogy azok gyakorlatilag teljes egyezőséget mutatnak. Emiatt az ítéletben a megítélt összegek után kamatfizetés nem rendelhető el, figyelemmel az EBH1999. 50. számú döntésre is, amely szerint a jogellenesség miatt a felmentési időre járó átlagkereset a jogerős határozat meghozatala napján válik esedékessé. Mindezeket túl rámutatott, az elsőfokú bíróság ugyan arra utalt ítéletében, hogy az előzményi perben eltérő időszak vonatkozásában történt az igényérvényesítés és a döntéshozatal, ehhez képest mégis a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjául a felek között korábban folyamatban volt per jogerős döntésétől, azaz 2023. január 24-től állapított meg kamatfizetési kötelezettséget. Jogszerűen csak a jelen fellebbezéssel támadott ítélet jogerőre emelkedésétől járna a felperesnek késedelmi kamat, és amennyiben kamatfizetési kötelezettséget állapít meg a másodfokú bíróság, akkor annak összegébe szükséges beszámítani a 2021. december 24-től már megfizetett 393.197 forintot is.

[35] Az elsőfokú perköltség számítása körében arra mutatott rá, hogy a felperes a perköltségigényét keresetlevelében a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott ügyvédi munkadíjban jelölte meg, ennek összegét a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján a bruttó 6.432.399 forint pertárgyérték 5 %-a + áfa, azaz 408.457 forintban számította fel a csatolt költségjegyzéken. A felperes képviselőt két meghatalmazott ügyvéd látta el, a felszámított perköltségigény a korábban eljáró ügyvéd munkadíjára vonatkozott. A 2024. október 30-án kelt meghatalmazás szerint a perben a továbbiakban eljáró ügyvéd nem nyilatkozott a perköltségigényéről, őt az elsőfokú bíróság sem nyilatkoztatta meg, így nem állapítható meg, hogy áfa fizetésére kötelezett-e, ezért az áfa-ról való rendelkezés megalapozatlan. A szükségtelenül aránytalan mértékben felszámított munkadíj összegének mérséklése indokolt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[36] A felperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[37] Indokolásul előadta, hogy az alperes res iudicata-ra történő hivatkozása teljes egészében téves és megalapozatlan. Az ügyészi szolgálati jogviszonya jogellenes

megszüntetésével kapcsolatos per jogerősen 2023. január 24-én a pernyertességével zárult, amely másodfokú döntést a Kúria a felülvizsgálati eljárásban hatályában fenntartotta. Jelen perben a 2022. július 22-től, azaz az alapügyben az elsőfokú ítélet kihirdetésétől az ítélet jogerőre emelkedéséig, azaz 2023. január 24-ig az őt megillető elmaradt illetmény és egyéb járandóságok megfizetése iránt kívánt igényt érvényesíteni. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy két teljesen különálló munkaügyi perről van szó, amit az alperes megpróbál összemosni és egyként kezelni. Jelen ügyben nem a korábbi perbevitt jogát érvényesíti, keresete teljesen más jogalapon áll. Az alapügy jogerősen befejeződött, így nincs relevanciája a fellebbezés azon részeinek, amely az alapügy alperes által vélt és sérelmezett szabálytalanságaival és ellentmondásaival foglalkozik.

[38] A Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.213/2022/13. számú ítéletében kifejtette, az elsőfokú ítélet kihirdetését követően keletkezett anyagi igényt, azaz a 2022. július 22. és 2023. január 24. közötti időszakra számított elmaradt illetményt és egyéb járandóságokat érintő követelést keresetfelemelésnek tekinti, így azt figyelembe venni nem tudja. Ugyanakkor az alperes jogértelmezésével szemben ez nem jelenti azt, hogy külön perben az igény ne lenne érvényesíthető, ezáltal a res iudicata fennállása fogalmilag kizárt. Ezt megerősíti a Kúria alapügyben hozott Mfv.VIII.10.040/2023/8. számú ítéletének [80] bekezdésében írt indokolás, amelyben a Kúria kifejezetten rögzítette, hogy az elmaradt illetmény iránti igényét a felperes külön perben érvényesítheti. Továbbá ahogy arra a kúriai ítélet a [78] bekezdésében is kitér, a jelen per nem a Pp. 521. §-a alapján indított per, mert azt az Üjt. 153. § (2) bekezdése kizárja. Mindezek okán az alperes nem vitathatja az illetmény és a járandóságok összegét és annak tényét, hogy azok a jogviszony megszűnésének napjáig járnak. Előadásuk egyébként egyező volt a havi illetmény és a cafetéria összegére, ami az alapügyben hozott jogerős ítélettel rögzült. Az alperes elmaradt illetmény és cafetéria fizetési kötelezettsége azért áll fenn, mert az alapügyben hozott elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel élt és a jogviszony csak hat hónappal később, a másodfokú ítélet jogerőre emelkedésének napján tudott megszűnni.

[39] A jogalapot érintően a keresőképtelenség megítélése körében az alperes fellebbezése összemosza az alapügyet a jelen perrel és olyan bizonyítási indítványokat tesz, amelyekre csak az alapügyben lett volna jogszerű lehetősége. Keresőképtelenségét az alperes nem bizonyította egyik eljárásban sem és nem akarja elfogadni azt a tényt, hogy 2021. december 24-ével keresőképesé vált, holott az alapügyben hozott és felülvizsgálati ítélettel megerősített jogerős ítélet már kimondta. A fellebbezés szerinti, keresőképtelenséggel kapcsolatos hivatkozásait az alperes jogszerűen csak a jogerősen már lezárt alapügyben tehette volna meg. Az alapügy jogerős ítélete kimondta, hogy 2021. december 24-től keresőképes volt, az alperesnek ezzel szemben további jogorvoslati lehetősége már nem áll fenn. A jelen perben eljáró elsőfokú bíróság a bizonyítékok ellenére a tényállás teljes körű tisztázása érdekében szakértőt rendelt ki arra, hogy 2022. július 22. és 2023. január 24. között keresőképes volt-e. A szakértő megalapozott szakvéleményében úgy foglalt állást, hogy ezt az időszakot érintően nem állt rendelkezésre olyan adat, amely azt támasztaná alá, hogy keresőképtelen lett volna.

[40] A késedelmi kamat körében az alperes félrevezető jogi érvelést adott elő. A jelen perbeli követelése független az alapügyben már megítélt és az alperes által részére

kifizetett összegektől és azok késedelmi kamatától, ezért a beszámításra vonatkozó érvelés is téves és jogszabályokkal sem alátámasztott. Ellenben az elsőfokú bíróság részletes jogszabályi indokolást adott ítéletében, ami teljeskörűen megalapozott döntést jelent, annak megváltoztatására nincs jogszerű lehetőség.

[41] A perköltség vonatkozásában is megalapozott az elsőfokú bíróság döntése. Valóban két meghatalmazott ügyvéd járt el képviselőként, a 321.620 forint + áfa, összesen 408.457 forint ügyvédi munkadíj az első meghatalmazott jogi képviselő munkadíja volt. Az elsőfokú eljárásban tárgyaláson nyilatkozott arról, hogy jelen képviselője nem tartozik áfa-kör hatálya alá. Mindez a keresetlevélben megjelölt perköltségre vonatkozó igényét nem befolyásolja, hiszen az általa meghatározott összeget áfa-tartalommal együtt fizette meg eljáró jogi képviselője részére. A jelen eljárásban meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjének munkadíjáról külön elszámolás készült, melynek megfizetése a felperest terhelte.

A másodfokú bíróság döntése

[42] A fellebbezés nem alapos.

[43] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő, egyenként és összességében történő értékelésével a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott. Annak indokaival a másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett a perköltségről való rendelkezés pontosítása mellett, így megismétlésük nélkül a fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki.

[44] Az alperes álláspontjával szemben res iudicata-ra hivatkozással az eljárás megszüntetésének nem volt helye, a Pp. 360. § (1) bekezdése az ugyanazon tényalapról származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazon felek közötti keresetindítást zárja ki. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy jelen esetben a kereset nem ítélt dolog érvényesítésére irányult.

[45] A megelőző eljárásban az elsőfokú bíróság a 11.M.71.131/2021/47. számú ítéletével az ügyészszégi szolgálati viszony jogellenes megszüntetése miatt a 2021. december 24. és 2022. július 21. közötti időszakra kötelezte az alperest a jogellenesség jogkövetkezményeként ítéletének rendelkező részében rögzített összegek megfizetésére. Érdemi döntése a Pp. 342. § (1) bekezdése alapján nem terjedhetett túl a kereseti kérelmen és a felperes a 2022. július 13. napján 43. sorszám alatt benyújtott keresetpontosításában az elsőfokú ítélet meghozatalának napjáig lejárt követelésrészt jelentett be igényérvényesítést.

[46] A kereset felemelésének a megelőző eljárásban az alperesi fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban eljárási akadálya volt a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján, ahogyan azt a Kúria is kifejtette az Mfv.VIII.10.040/2023/8. számú határozatának [78]-[80] bekezdéseiben. Keresetfelemelés hiányában annak érdemi vizsgálatára sem kerülhetett sor és értelemszerűen ítéleti rendelkezés meghozatala sem volt szükséges. A Kúria az említett ítéletében kiemelte a Pp. 346. § (3) bekezdésében foglaltakra utalással azt, hogy mindössze az ítélet jogi indokolásában kellett megindokolni a keresetfelemelés alaptalanságát. Ezzel összhangban áll a Pp. 373. § (1) bekezdése is, amennyiben a keresetfelemelésnek az elutasításáról alakszerű határozat születik, arról végzésben kell döntenie és nem ítéleti rendelkezés születik. A Kúria a jelen perre irányadó döntésében kifejezetten rögzítette azt, hogy az érdemi elutasítás eredményez res iudicata-t, ugyanakkor a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogalapjában már elbírált igény alapján új eljárásban előterjesztheti a felperes az elmaradt illetmény iránti igényét.

[47] Ezt meghaladóan arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a fentiekre figyelemmel a megelőző eljárásban hozott elsőfokú ítélet [111] bekezdésében a jogi indokolásban rögzített azon megállapítás, miszerint a felperes szolgálati jogviszonya az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg és ezen időpontig jogosult az elmaradt illetményre és egyéb járandóságaira, ugyancsak nem jelentenek érdemi döntést az összegszerűen elő sem terjesztett és ezáltal el sem bírált, az ítélethozatalt követően esedékessé vált járandóságokra. A Pp. 364. §-a alapján a 221. § (1) bekezdés e) pontjának alkalmazhatóságára való utalás sem volt megalapozott fellebbezési hivatkozás a korábban elmulasztott keresetfelemelés körében. A Pp. 221. § (1) bekezdés e) pontja ugyanis a törvényen alapuló tartás iránti perek mellett csak törvényben meghatározott egyéb esetben teszi lehetővé azt, anélkül, hogy keresetváltoztatásnak minősülne. Ilyen egyéb eset a munkaügyi perekben alkalmazandó Pp. 521. § (2) bekezdése, amely azonban csak az Mt. 82. § (1) bekezdése és 83. § (3) bekezdése szerinti keresetekre vonatkozhat. Jelen peres felek közötti jogvita viszont az Üjt. szerinti ügyészi szolgálati jogviszonyt érintette, e körben is részletesen kifejtette jogszabályokkal alátámasztott érvelését a Kúria a megelőző eljárásban hozott ítéletében. Mindezek okán a perbeli követelés kapcsán nem állt fenn ítélt dolog, mint eljárási akadály.

[48] Arra is alaptalanul hivatkozott a fellebbezésben az alperes, hogy a keresőképeség kérdésében rendelkezésre álló ellentmondó bizonyítékok következményeként a felperest keresőképtelennek kellett tekinteni és mindez jogkérdésnek minősült. Az elsőfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy mindez a rendelkezésre álló okiratok alapján vitatott volt a felek között, helytállóan tekintette a bírói gyakorlatra is figyelemmel szakkérdésnek a keresőképtelenség/keresőképeség fennálltának megállapítását (Mfv. 10.038/2021/6., Mfv. 10.734/2012/11.). Az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján megalapozottan állapította meg, hogy a felperes a perbeli időszakban, azaz 2022. július 22. és 2023. január 24. napja között keresőképes volt. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a perben beszerzett orvosszakértői vélemény nem volt ellentmondásos, aggályossága nem merült fel, nem álltak fenn a Pp. 316. § (1) bekezdés szerinti feltételek, így az kiegészítésre sem szorult, az elsőfokú bíróság e körben is részletes indokolást adott. Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges, releváns kérdéseket tette fel a szakértőnek, és a kirendelésből a Pp. 308. § (2) bekezdése alapján helyesen mellőzte az

ügyre nem tartozó – jogkérdésre, munkaköri alkalmasságra, a peresített időszakon kívül eső egészségügyi állapotra vonatkozó – kérdéseket. A Pp. szabályaiból következően a felek közvetlenül, bírósági közreműködés nélkül a szakértőnek nem tehetnek fel kérdéseket. A szakértői vélemény így megalapozottan volt figyelembe vehető a döntés meghozatala során, annak helytálló értékelését elvégezte az elsőfokú bíróság.

[49] Mindezekén túl arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a perbeli időszakban a felperes felfüggesztés hatálya alatt állt a vele szemben hozott fegyelmi határozat miatt, munkát végeznie nem kellett. Ezen időszakot érintően az Üjt. 87. § (3) és (4) bekezdése volt irányadó. A (4) bekezdés kimondja, hogy nem jár munkabér a felfüggesztésnek arra az időtartamára, amely alatt a munkabérre az ügyész akkor sem lenne jogosult, hogyha felfüggesztésre nem került volna, emiatt kellett a keresőképeségnek a kérdését vizsgálni. Ezen kívül azonban a bíróság feltételes helyzeteket nem vizsgálhatott, tehát azt, hogy mi lett volna visszahelyezés esetén és hogyan kellett volna a munkáltatónak eljárnia.

[50] A jelen per tárgya a 2022. július 21-től 2023. január 24. közötti időszakra járó juttatásokra való jogosultság tisztázása volt, a korábbi időszakra bizonyításnak – az alperes álláspontjával szemben – nem volt helye. A megelőző eljárásban a másodfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában, annak [119]-[120] bekezdéseiben részletesen kifejtette azt is, hogy az alperes perbeli nyilatkozataira figyelemmel nem lehetett vitatottnak tekinteni azt, hogy a felperes 2021. december 24-től keresőképesé vált, ami viszont nem a jelen perbeli időszak volt.

[51] A késedelmi kamat vonatkozásában is alaptalannak találta a fellebbezést a másodfokú bíróság. Az elmaradt illetmény és a cafetéria esedékessége nem a jogellenességet megállapító jogerős bírósági döntés időpontja, hanem a juttatás esedékességének időpontja, amikor azokat ki kellett volna fizetni jogszerűen a felperesnek. E jogcímen járó juttatások nem azonosak a fellebbezésben hivatkozott, a jogviszony jogellenes megszüntetése esetére megítélt felmentési időre járó távolléti díjjal. Elmaradt jövedelem tartozás esetén a késedelem havonta következik be, ezért a megfelelő számítás a késedelemmel érintett időszak tekintetében középarányos időtől történő kamatszámítás, ezen kívüli esetekben számítandó a késedelembe esés a jogellenességtől. A Kúria a megelőző eljárásban hozott ítéletében e körben is levezette a jogi érvelését, ami jelen perben is irányadó. Az elsőfokú bíróság kifejezetten a felperes kereseti kérelme alapján határozott meg az elmaradt illetmény és a cafetéria esedékességétől eltérő kezdő időpontot a késedelmi kamatfizetés kapcsán, így e körben is megalapozott az elsőfokú ítélet és erre figyelemmel a megelőző eljárás alapján kifizetett késedelmi kamat beszámítására sem volt jogszerű lehetőség.

[52] Az elsőfokú eljárással felmerült perköltség vonatkozásában az alperes az áfa megfizetésével kapcsolatos kötelezést megalapozottan kifogásolta. A felperes ugyan a keresetlevél benyújtásakor a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése alapján kívánta felszámítani a perköltségét, ugyanakkor jogi képviselője személyében váltás történt és általa sem vitatottan új jogi képviselője az általános forgalmi adóról szóló törvény szerint adólevonási joggal nem rendelkezik. A felperes az elsőfokú

eljárás során nem igazolta, hogy a korábban eljáró jogi képviselője részére áfa tartalommal megfizette a felszámítani kért összeget, így a per vitelére érvényes meghatalmazással rendelkező jogi képviselője áfa mentességére figyelemmel az áfa összege nem illeti meg a felperest és annak megfizetésére az alperes nem kötelezhető. A felperes ezt meghaladóan is a másodfokú eljárásban fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú eljárásra megbízási szerződés, valamint költségjegyzék nyomtatvány csatolásával további perköltségigényt kívánt érvényesíteni, megalapozatlanul. A Pp. 81. § (3) bekezdése meghatározza a felszámítás határidejét, amikor kimondja, hogy azt a fél az eljárást befejező határozat meghozataláig terjesztheti elő, az elsőfokú döntés meghozatala után azonban már nincs mód az elsőfokú eljárással felmerült költségek felszámítására, az a másodfokú eljárásban nem pótolható (BDT2019. 4095.).

[53] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – a perköltségre vonatkozó pontosítás mellett – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[54] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú perköltségének viselésére, ennek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes Pp. 81. §-a szerinti felszámítása alapul vételével határozta meg. Összegét az alperes hivatkozásával szemben nem találta eltúlzottnak a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre, így a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséhez, a tárgyalásra való felkészüléshez szükséges munka mennyiségére és a tárgyaláson való megjelenésre fordított időtartamra figyelemmel.

[55] A fellebbezéssel vitatott 6.432.399 forint után az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési eljárási illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti személyes illetékmentességre való jogosultsága folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2025. június 26.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró